

Never Any Regrets – Vůbec žádná lítost

Autor: **suitesamba**; Překlad: **Patoložka**; Beta-read: **Claire**

Snarry, Hurt/Comfort

<http://www.fanfiction.net/s/6499039/1/>

This story is based on characters and situations created and owned by JK Rowling, various publishers including but not limited to Bloomsbury Books, Scholastic Books and Raincoast Books, and Warner Bros., Inc. No money is being made and no copyright or trademark infringement is intended. This fanfiction was written by suitesamba, czech translation was created by Patolozka.

Popis příběhu: Příběh začíná pár let po válce. Harry se musí vypořádat se ztrátou své ženy a práce. Samotářsky žijící Severus s ním více a více křížuje cestu. Dokážou hodit celou tragédii za hlavu a zamířit do budoucnosti, aby společně našli pomíjivý klid, který si zaslouží?

Rozsah: 15 tis. slov, 8 kapitol

ooOoo

Kapitola 1

Neočekával nikoho.

Takže když zaslechl ťukání na dveře, sklonil lektvarový měsíčník, zdráhavě se postavil, protáhl se a zamířil k předním dveřím. Postavu stojící venku dokázal přes neprůhledné sklo verandy rozeznat jeho sotva, a tak rychle otevřel dveře, rozhodnut být naštvaný. Za celých šest let, co v tomto domku žil, dokázal spočítat na prstech jedné ruky, kolikrát někdo zaťukal na jeho dveře. Zaletaxoval k němu, ano. Poslal mu sovu – jistě. Ale zaťukal jako běžný mudla?

Muž pod přístřeškem se zvolna otočil od okna směrem k němu, na tváři mlhavý úsměv. Severus sebou trhnul.

„Pottere...“ To jméno uniklo z jeho rtů zcela neočekávaně.

Od pádu Temného pána uběhlo jedenáct let. A deset a půl, co Potter, Grangerová a Weasley vypovídali před soudem v jeho prospěch. Potter se dobrovolně podrobil výpovědi pod Veritasérem. Když bylo po všem a Severus Snape byl odsouzen na čtyři roky do služeb kouzelnického společenství v Patagonii, namísto pohřbení zaživa v Azkabanu, Potter se k němu protlačil skrz novináře s ministerskou stráží v patách.

„Hodně štěstí, profesore,“ pronesl tiše, jeho oči mu dávaly sbohem, které ale neopustilo jeho rty. Severus se setkal s jeho očima a naklonil hlavu. Jeho hrdlo, sotva zaléčené, bylo staženo emocemi. Slova z něj nevyšla.

A to bylo všechno. Vedle Pottera se náhle objevila ta Weasleyovic holka a majetnický ho objala kolem pasu. Odhodlaně se na Severuse zadívala, a pak mu věnovala něco, co by mohlo být nazváno pečlivě strojeným úsměvem. Odvedla si Pottera pryč. Severusovy oči je sledovaly, zatímco se kolem Harryho shlukoval tisk, nutící ho k prohlášení.

Které nedostal, jak si Severus stačil všimnout, třebaže ho odváděli pryč.

A teď se ten chlapec objevil na jeho prahu. Chlapec, který už jako chlapec vůbec nevypadal.

Ty čtyři roky v zahraničí Severuse Snapea změnily. Nepřetržité vystavení slunci a větru ho zbavilo podzemní sinalsé pleti. Jeho životní náhled, uvolněný ze spárů Voldemorta a služeb pro Brumbála a Řád, se poprvé za jeho dospělý život rozšířil. A přesto - chyběly mu lektvary, zatímco byl pryč. Když se vrátil, zakoupil domek v Prasinkách a začal rozvíjet podnikání se specializovanými lektvary, objednávanými přes soví poštu. Přišel na to, že mu lidé až přeochoťně rádi odpustili, třebaže často dumal nad tím, jestli si ho vůbec pamatovali. Jeho klienti byli různorodí, ale Poppy a bradavická ošetrovna, spolu s Georgem a Ronem Weasleyovými a jejich obchodem, naplňovali polovinu jeho živobytí. Měl plno práce. Vydělal si dost peněz, aby mohl žít v pohodlí. A zatímco nemohl prohlašovat, že byl šťastný, alespoň trávil své dny bezbolestně. Vybledlé znamení na jeho paži se už nikdy nerozpálilo a nepřetržitá bolest hlavy, kterou musel snášet během své špiónské kariéry, už déle nezatěžovala jeho mysl.

Ron a George Weasleyovi, se kterými si občas dal něco k pití nebo k jídlu v některém ze tří hostinců v Prasinkách, ho velmi rádi zahrnovali nejnovějšími zprávami z okolí – včetně rodiny. Jejich záliba pramenila zejména z jeho kyselého výrazu, falešného nezájmu a způsobu, jakým protácel oči. Nemusel číst Věštec, aby dokázal sledovat famfrpálovou kariéru Ginny Weasleyové a Potterův vzestup na Oddělení pro uplatňování kouzelnických zákonů, ačkoliv občas samozřejmě zahlédl ty drobné figurky nebezpečně balancující na koštěti na titulní fotografii sportovní sekce, která v těchto lenivých poválečných letech zabírala téměř polovinu každodenního vydání. Viděl oznámení o návratu Ginny Potterové k Harpyjím, které následovalo po narození Potterova posledního dítěte. V tomto případě ho George s Ronem většinou zahrnovali otravnými dětskými fotografiemi a detaily o plenkách, díky čemuž vydával znechucené zvuky. Ale když Ginny Potterová kvůli mudlovské automobilové nehodě zahynula a Harry Potter byl vážně zraněn, nezjistil to z novin, ani od Rona nebo George. Zakopl o to náhodou, ani ne dvě hodiny poté, co se to stalo, když za ním Bill Weasley nepřišel pro vlkodlačí lektvar. Bill, třebaže ne zcela úplný vlkodlak, stále za úplňku trpěl a bral si proto lektvar, aby se jeho symptomy zmírnily. Jeho žena odváděla za každého úplňku jejich děti do Doupěte a zanechávala Billa doma jeho náladě a ohnivému whisky. Té noci se Severus letaxem přesunul do Lasturové vily, aby mu ten lektvar doručil osobně, berouce to už sportovně, jen aby tam našel silně rozrušeného Billa, opíjejícího se na prosklené verandě s výhledem na moře, který mu sdělil, že Ginnyino a Harryho mudlovské taxi zasáhl osobní vlak. Že Ginny bezprostředně poté zemřela a Harry se sotva drží. Snape bezhlesně přesunul lektvar k Billovi a chopil se jeho sklenice whisky, kterou na jeden zátaň vypil.

„Kde je?“ dožadoval se.

Minerva se stavila v jeho domku o několik dní později, ve tváři starší než kdy dřív. „Dostane se z toho,“ sdělila mu tiše, jakmile přijala nabídku na čaj a sušenky. „Ale bude to pro něj těžká cesta.“

Severus hleděl na čaj s předstíraným zájmem o šálek ve svých dlaních.

„Hermiona mi řekla, co jsi udělal,“ pokračovala Minerva, odložila hrneček a setkala se s jeho očima. Hermiona Grangerová-Weasleyová byla nyní profesorka Přeměňování v Bradavicích.

Ona nic neví, připomněl sám sobě.

„Nikdo jiný nebyl dostatečně vybaven, aby to učinil,“ odpověděl nahlas po dlouhé odmlce, když mu bylo jasné, že žena prostě čeká, až něco řekne. „Všechno, co jsem udělal, bylo, že jsem ho dostal z toho pekla mudlovské nemocnice.“ Zapomněl se zmínit o tuctu mudlovského personálu, ilegálním přenašedle a brzkém ministerském šetření ohledně užití magie v přítomnosti mudlů. Udělal, co musel.

Minerva mu věnovala zamyšlený pohled. „Ať tak či tak, dluží ti život.“ Severus pozvedl obočí. Minerva si povzdechla. „Mám za to, že mu to Hermiona řekne.“

To se stalo před šesti měsíci, a od té doby slyšel o Potterovi jen málo. Tisk ho a jeho malé děti v nevysvětlitelné ukázce soucitu nechal na pokoji. George a Rona viděl od té nehody jen párkrát, ale ti byli pochopitelně dosti zaražení ze ztráty druhého sourozence a sklony trávit odpoledne po hospodách je přešly. Neviděl se s nimi už víc jak přes měsíc.

„Ron mi řekl, že jsme teď sousedé,“ pronesl Potter, vraceje Snapea zpět do přítomnosti. „Koupil jsem domek tady za rohem, naproti jejich obchodu. Tak jsem se stavil, abych tě pozdravil.“ Pousmál se a ošil se, vypadal trochu nesvůj. Severus si náhle uvědomil, že ještě neřekl vůbec nic.

„Vypadáš líp,“ prohlásil, než mu došlo, že by Potter mohl být polomrtvý a s chybějícím nosem a stále by vypadal lépe, než jak ho viděl naposledy. „Tak pojď dovnitř.“ Ustoupil ode dveří a chlapec se chopil jednoduché hnědé hole, která byla opřena o zeď přístřešku.

Odvedl Pottera skrz dům až do uzavřené části vzadu, pronikavě si vědom zvuků hole narážející do dřevěné podlahy. Když se o chvíli později usadili naproti sobě ke stolu, Severus si všiml, že jsou Potterovy vlasy delší, po správně kouzelnickém způsobu, a že se ten jeho nestřežený pohled mládí kamsi vytratil. Poprvé za svůj život zjistil, že mu dospělý Harry Potter připomíná stejnou měrou Lily i Jamese, a že ho to poznání zneklidňuje.

„Změnil ses,“ podotkl Potter. Promluvil jako první, když se usadil na židli. Natáhl si levou nohu a odložil ji na malou podnožku, kterou mu Snape automaticky

nohou přisunul po podlaze. Na moment si svého bývalého profesora detailněji prohlédl, než se na něj pousmál. „Sluší ti to.“

„Co mi sluší?“ zeptal se Severus, pozvedaje obočí.

„Slunce,“ odpověděl Potter. Rozhlédl se po malé místnůstce, a pak se vrátil k Severusovi. „Neměl jsem v plánu zdržet se déle. Víím, že tu pracuješ a že jsi pravděpodobně uprostřed nějakého...“

„Ne, právě jsem nic nevařil, pokud jsi měl na mysli tohle,“ přerušil ho Severus. Věděl, že to znělo hrubě, ale nebyl zvyklý na zdvořilostní rozhovory... ne, na žádné rozhovory... s Harry Potterem.

„Och. Tak dobře,“ odvětil Potter. Znovu se rozhlédl po pokoji, jeho oči spočinuly na drobné kresbě u dveří. Následovalo ticho, třebaže ne nepohodlné.

„Je mi líto tvé ženy,“ řekl Severus, čímž rozpačitě přerušil ticho a bezmála se vnitřně nakopnul, že něco takového vybreptnul bez úvodu.

Harry zamíchal čaj. Vypadal nesvůj, ale ne překvapený. „Díky,“ odpověděl. „Cením si toho.“ Oba zůstali na chvíli mlčky, Severus čekal na nevyhnutelné.

„Vlastně jsem ti chtěl poděkovat... za to, co jsi pro mě udělal po té nehodě.“ Harry přestal míchat a vzhlédl k Severusovi. Jeho zelené oči se zdály větší v té zestárlé tváři a ztráta brýlí je činila ještě výraznější. Severus si všiml nové jizvy, táhnoucí se od vlasů až nad jeho obočí. „Musíš si uvědomovat, že mám svou nohu jen díky tobě. Mudlovští doktoři byli připraveni mi ji amputovat. Když mi Hermiona řekla, že...“

Severus opatrně odložil svůj šálek.

„Weasleyovi a Grangerová nebyli schopni rozumné myšlenky,“ odpověděl. Samozřejmě, že si uvědomoval, že ani jeho akce nebyla právě rozumná. Kdyby se Bill nenacházel v napůl podnapilém stavu z toho všeho chlastu, pochopil by to také a nakonec by to Harrymu řekl. Harry na něj ostražitě hleděl. Severus si povzdechl a změnil téma. „Tvá výpověď mě zprostita Azkabanu,“ řekl po chvilkové pauze, pauze, kterou strávil tím, že hleděl z okna někam za svého návštěvníka. „Ty roky v zahraničí mi prospěly. Potom, co se to všechno seběhlo... všechno, co jsem učinil... připouštím, že jsem byl překvapený, že ses staral.“

Harry zvedl hlavu od svého čaje, aby se setkal s lektvaristovými očima. „Myslel jsem, že jsme se navzájem usmířili,“ řekl, hlas mu klesl téměř do šepotu. „Tu poslední noc před soudním procesem.“ Poté, co ho propustili od svatého Munga, Severus pobýval na Grimmauldově náměstí. Potter o něj osobně pečoval, o jeho magii, udržoval ho mimo vězení, zatímco čekali na soud.

Snape udržel jeho pohled a viděl odhodlání, jako vždy, možná netečnější, než pamatoval, následované bolestí. Zamračil se, když si všiml, zřejmě poprvé, sotva patrných stínů pod jeho očima. Potter zaznamenal jeho zamračení a rychle se odvrátil.

Snape se natáhl a dotkl se ruky mladšího muže. Potter sebou lehce cuknul, než statečně – nebo možná rezignovaně – vzhlédl. Snape znovu promluvil, tím vyrovnaným tónem zbaveným emocí, který dovedl za poslední roky k dokonalosti, opouštěje ošemetné téma.

„Máš bolesti.“

Potter se zasmál. Rukama si promnul oči, s uchechtnutím vrtěl hlavou.

„Mám bolesti celé roky, Severusi.“

To jméno... užití poprvé od té doby, co přišel... Snape se znovu zamračil. Pochopil, že Potter nemluví jen o fyzické bolesti.

„Počkal bych na tebe.“ Potter se zaklesl do jeho očí, udržel jeho pohled.

Ach. Tohle tedy. Severus pochopil.

„Čekal na mě? Čekal, až se vrátím, abys konečně získal pokoj, který jsi chtěl? Rodinu? Kariéru? *Ona* ti nabídla život, jaký já nemohl. Rodinu. Děti.“ Zpříma se na něj podíval, když se opovážil oponovat.

Harry zíral do svého čaje. Povzdechl si. Severus dokázal odhadnout, že tu hádku vzdal. Merlin věděl, že si tím dostatečně prošli už tehdy na Grimmauldově náměstí. Žil tam tři měsíce poté, co ho pustili ze svatého Munga a týden před soudním procesem to vzdali. Hádko o plánované Snapeově sebeobviňující obhajobě, bouchnutí dveří, když ho Harry prosil, aby to nevzdával, Harry stíhající ho po schodech, držící ho za rameno. Ten dotek... právě ten dotek... Nebylo cesty zpět, ale on litoval, okamžitě, a řekl Harrymu následující ráno, že na něj musí bez ohledu na to, jak dopadne soudní proces, zapomenout a oženit se s Ginny Weasleyovou, mít s ní půl tuctu zelenookých zrzavých dětí... Teď sledoval, jak chlapec pevně sevřel oči a promnul si čelo.

„Už dlouhou dobu se necítím sám sebou. A Ginny...“ vzhlédl ke svému starému profesorovi, své první lásce, a jeho oči ukazovaly ztrátu, bolest... a něco víc. *Vinu*, odhadoval Severus. „Asi se to nějak zvrtilo a já... já už nebyl tím klukem, do kterého se zamilovala.“

Snape si odfrkl.

„Věděla, že sis prošel peklem, Pottere,“ odpověděl, znovu se ze zvyku uchyluje k chlapcovu příjmení.

Potter hleděl na usazeninu na dně svého vychladlého čaje. „Čekala na mě. Nešla se mnou a Ronem a Hermionou, když jsme se sebrali a vyrazili za viteály, když jsem dosáhl sedmnácti. Prakticky ji to zabilo. Zasloužila si po tom všem mít, po čem toužila. Snažil jsem se jí vysvětlit, že jsem poškozené zboží. Nemyslel jsem si, že by ze mě mohl být dobrý manžel. Jí to bylo očividně jedno. Myslela si, že to všechno můžeme nechat za sebou a vytvořit nový život. Zatraceně, přesvědčila mě o tom.“

Severus pozvedl obočí.

„Splnil jsem všechny své závazky k ní... dokonce i víc než jen to. Vždy jsem jí byl věrný. Ale...“ znovu zvedl hlavu k Severusovi, zřetelně nesvůj. „Nemáš něco silnějšího než je tohle?“ zeptal se, pozvedaje šálek.

Snape si ho na moment prohlížel, pak zvedl hůlku a přivolal lahev skotské a dvě sklenky. Zpola naplněnou posunul přes stůl k Harrymu a uvelebil se na židli, zatímco sledoval, jak Harry sklenku zvedl a zkušeně polkl doušek. Pak se mladší muž postavil, opatrně s ohledem na svou levou nohu, obešel stůl až k prosklené stěně a zahleděl se do zahrady. Znovu zvedl sklenku, oči na míle vzdálené.

Severus se otočil, aby si ho prohlédl. Pronikavé zelené oči, dlouhé, rozcuchané vlasy, svaly stále dobře stavěné z bystrozorské kariéry jen před nedávnem ukončené. Jen jeho noha a stíny na jeho tváři prozrazovaly bolest, se kterou, jak si byl Severus jist, musel žít a začínal si na ni zvykat. Odsunul svou židli a postavil se. Přešel k Harrymu, ne natolik blízko, aby se ho dotkl, a vyhlédl do zahrady. Harry právě sledoval motýly poletující nad orlíčky.

„Myslel jsi na mě někdy za ty roky?“ Otázka pronesená tiše, aniž by se na něj Harry otočil a podíval se naň.

Téměř každý den. Rozhodně každou noc. „Samozřejmě,“ odpověděl. „Jinak by to ani nebylo možné.“

Harry na něj pohlédl, Severus si povzdechl.

„Byla to jen jedna noc, Severusi. Před jedenácti lety. Ale já stále nedokážu zapomenout. Když byla Ginny naživu, já... nezabýval jsem se tím. Ale teď...“

„Stalo se to dávno, Harry,“ vyslovil Severus pečlivě. Neprojevilo nic víc než sebekázeň. Před jedenácti lety si zvolil, že tomu chlapci nezničí život. Odstrčil ho od sebe, zpět do náruče rodiny, kterou si zvykl považovat za svou, do náruče dívky, která si myslela, že mu může dát lásku a jistotu, kterou potřeboval. Pro sebe pak stvořil poklidný život, možná ne právě šťastný, spokojený, jak si často říkával, ale s volností, o které si nikdy nepomyslel, že bude mít. Přesvědčil sám sebe, že v Harrym vidí jen Lily, a že u něj Harry hledal jen rozřešení.

Něco v Harrym jako by se uzavřelo.

„Poslyš, cením si toho, že sis na mě udělal čas.“ Potter položil prázdnou sklenku na stůl. Přinutil se k úsměvu. „Na podzim začínám v Bradavicích. Madam Hoochová jde konečně do důchodu a Minerva mě požádala, abych převzal hodiny Létání a pozici famfrpálového rozhodčího. Ta noha mě totiž z nějakého důvodu na koštěti netrápí. Takže se možná uvidíme, co myslíš?“

Severus ale nebyl připraven na Harryho odchod. Natáhl se a chytil ho za zápěstí jedné ruky, přitáhl k sobě, donutil, aby se k němu mladší muž o krok přiblížil.

„Proč jsi sem přišel, Harry?“ zeptal se. Jednou rukou cestoval po jeho druhé paži až k lokti, lehce jej svíral. Jeho tělo opěvovalo připomínku toho doteku.

„Poděkovat ti,“ odpověděl Harry, celkem tiše, pozvedaje pohled od Severusovy ruky na jeho paži až k jeho očím.

Severus uvolnil jeho loket a Harryho paže bez opory klesla k boku. Ustoupil o krok dozadu, stále čelem ke svému bývalému studentovi.

„Už jsi mi poděkoval,“ řekl Severus. „Máš na srdci něco dalšího?“

Harry na něj na okamžik bezhlesně hleděl, pak lehce zavrtěl hlavou, než se otočil k odchodu.

„Kolik ti je, Harry?“ zeptal se muž.

„Dvacet osm,“ odpověděl, zády k Severusovi.

„Dost starý na to, abys věděl, co chceš,“ prohlásil Severus. „A že to, co chceš, pro tebe není dobré. Máš děti, Harry. Truchlíčí rodinu. Pověst, kterou je třeba uchovat.“

Harry se zarazil s rukou na klice. „Ty pro mě dobrý jsi,“ řekl. „Ale nejsem si jistý, zda jsem já dobrý pro tebe.“ Věnoval Snapeovi omluvný pohled, a pak otevřel dveře.

Severus ho nechal jít. Bylo brzy. Moc brzy. Démoni, kteří stíhali mladého Harryho Pottera, nemohli být vypuzeni tak rychle. Pokud sem Harry přišel proto, aby si ověřil, jestli se na to Severus pamatuje, pak měl svou odpověď. Jenže Severus Snape se naučil žít ze dne na den. Severus Snape nedoufal.

Kapitola 2

Nežli Severus spatřil znovu Harryho, přešel srpen pozvolna v září.

Byla půlnoc a on právě mířil na přední zahradu sklídit měsíčnice, když zaslechl nezaměnitelný zvuk, jak se někdo belhal po dlážděné ulici. Otočil se za hlukem, jen aby spatřil kouzelníka, pomalu a nejistě kráčejícího podél obrubníku.

„Sev' rusi,“ zvolal zřetelný, ale slabě znějící hlas Harryho Pottera, když se ocitl na doslech.

„Pane Pottere.“ Severus sledoval, jak se k němu ten očividně podnapilý muž blíží. „Zřejmě mám za to, že jsi byl u Tří košťat?“

„Seve...“

Harry se přesunul ze stínů na měsíční světlo a Severus k němu bezprostředně poté poplašeně přikročil, protože si uvědomil, že ten mladý kouzelník není opilý, ale zraněný.

„Co se ti, u Merlina, stalo?“ vyjekl. Dokonce i v měsíčním světle rozeznal hluboký šrám nad jeho okem a pohmožděný a oteklý ret, jako by se účastnil nějakého druhu mudlovského pěstního souboje. Natáhl se, aby bývalého bystrozora přidržel a Harry sebou škubnul.

„To je dobrý,“ odvětil Harry chabě. „Dostal sem se do rvačky. Trochu sem přebral...“

„Nejsi opilý,“ prohlásil s jistotou, neptal se.

„Lektvar proti opici... Robinson... mi dal. Býval mým partnerem...“ Harry pohlédl za sebe do stále tmavé a tiché ulice. „Slíbil sem, že puďu rovnou domů... Ale nemůžu najít svou hůl.“ Nadějně se rozhlédl kolem sebe.

Severus si druhého muže prohlédl detailněji. Podle způsobu držení těla byla zřejmě zranění na jeho tváři jen špičkou příslovečného ledovce.

„Robinson? Byl jsi venku s bystrozorem Robinsonem?“

Harry zavrtěl hlavou. „Byl tam pracovně. Nějaké potíže...“ Zatímco Harry mluvil, couval, znovu kontroluje ulici, a vypadal, že by rád pokračoval v cestě.

„Kde máš děti?“ zeptal se Severus náhle a rychle se přesunul k Harrymu.

Ta otázka Harryho očividně zmátla. „Hlídá Molly s Arthurem... proč?“

„Pak máš čas zajít dovnitř... na čaj,“ prohlásil Severus, než popostrčil mladšího muže k předním dveřím.

„Sem v poho...“ oponoval Harry a trhnul sebou. „Mimoto je na čaj moc pozdě...“ Ale přesto zamířil ke dveřím, poháněn silnou paží na jeho rameni. Na schodech trochu zavrával a zaváhal.

Severus se k němu zezadu nahnul. „Čaj, Harry.“ Dostali se přes čelní schody, skrz prosklené dveře, přes místnost, kde minule sdíleli čaj a whisky, až do malého salonku s krbem. Harry Severusovi dovolil, aby ho zbavil vycházkových svršků, a Severus sebou cuknul při pohledu na krev prosakující látkou na rameni mladšího muže, než se bezodkladně dal do práce na knoflíčcích jeho učitelského hábitu, aby mu ho sundal. Zaklel, když pod ním objevil přiléhavé modré tričko, ale pak opřel Harryho o pohovku, než mu tu problematickou část oděvu přetáhl přes hlavu.

Harry se ostře nadechl, když Severus prohlížel hlubokou řeznou a stále krvácející ránu na jeho rameni. *Nůž?* Nezatěžoval se s otázkami, smotal tričko a přitiskl mu ho na ránu. Harry zaskučel, a pak hlavou klesl zpět na opěradlo pohovky.

„Potřebuješ léčitele, Harry. Takové zranění nedokážu vyléčit. Takže svatý Mungo,“ řekl. „Zavolám krbem Arthurovi.“

Harry se pokoušel postavit. „Ne... Mungo ne,“ drmolil. Zakymácel se a Severus ho zachytil. „Žádnou nemocnici...“

„Pak tedy Poppy,“ odpověděl Severus, nepřipouštěje námitek. „Myslíš, že to zvládneš letaxem?“

Harry roztřeseně zamířil ke krbu.

„Společně tedy,“ prohlásil Severus. Chytil zraněného muže pevně kolem pasu a hodil letaxový prášek do plamenů.

„Bradavická ošetrovna.“

Zmizeli ve víru plamenů, nabídka čaje byla zapomenuta.

ooOoo

„Teto Miono, je tady taťkův přítel.“

Hermiona vzhlédla od čajové konvice ke svému synovci. Nemusela se ptát, kdo tím přítelem byl. Očekávala ho celé ráno.

„Děkuji, Jamesi. Vezmi ho dozadu, aby mohl navštívit tvého tatínka.“ Dokončila přípravu čajového servisu, přidala další šálek a nádobku s mlékem. Opatrně jej zvedla a zamířila zpět do malé místnůstky za kuchyní.

„Dobré ráno, Severusi,“ prohlásila, když vešla.

„Paní Weasleyová,“ pozdravil návštěvník zdvořile. V rukách držel složené vydání novin. „Doufám, že se vám a vaší rodině daří dobře.“

Hermiona se usmála. Muž myslel na dobré způsoby, třebaže jeho hlas neodstínil hněv, který se vřel pod povrchem. Pohlédla na Harryho, který se právě snažil dostat do vzpřímené pozice na gauči.

„Všichni se mají dobře,“ odpověděla, než položila ták na čajový stůl. Rychle udělala Harrymu čaj, vtiskla mu ho do rukou, a pak se otočila na Severuse.

„S mlékem, bez cukru,“ pronesl, když se toporně usadil do ošoupaného koženého křesla naproti pohovce. O chvíli později mu podala šálek, a pak dodala: „Kdybyste něco potřebovali, budu s chlapci venku v přední části, Harry. Lily ještě stále spinká.“ Vděčně se na ni podíval a přikývl. Ona se nakrátko usmála na Severuse, než se otočila a vyšla z pokoje.

„Jsem rád, že ses zastavil,“ řekl Harry. „Mám ti tak šanci poděkovat... znovu.“

„Nejdřív jsem samozřejmě zkoušel Bradavice,“ odvětil Severus. „Třebaže se Poppy minulou noc vyjádřila, že nebude potřeba, abys tam zůstal nějak dlouho, těžko jsem mohl předpokládat, že budeš tak brzy doma.“

Harry levou rukou zamíchal svůj čaj. „James a Al nemají moc rádi nemocnice,“ odpověděl. Pak se napil. „Před několika hodinami mě vyzvedl George a Hermiona mi pomohla dát se do pořádku, než přišla Molly s dětmi. Ne, už je pryč, Severusi.“ Zasmál se, když se Severus rozhlédl, neuvidí-li Weasleyovic matriarchu.

Severus na druhou stranu zase dobře vnímal, že Harryho bolí i pouhý smích. Vypadal lépe než před dvanácti hodinami, když ho zanechal ve schopných rukách Poppy, ale jeho kůže byla stále ještě nenormálně bledá, a ani Poppy nebyla schopná předejít modřinám, které se mu vytvořily na pravé straně tváře.

„Takže jsi už zřejmě viděl noviny, že?“ zeptal se Harry, ukazuje na plátek sevřený v Severusově doběla zatnuté pěsti.

„Řekl jsi mi, že to byla hospodská rvačka,“ prohlásil Severus nekompromisně, zatímco rozevíral noviny, které mu před několika hodinami přinesl jakýsi puštík.

„Byla to hospodská rvačka,“ potvrdil Harry. „Byla to rvačka, v hospodě.“

„*Chlapec-který-přežil hájí Brumbálova smrtijedského vraha,*“ přečetl Severus. „*Podnapilý Harry Potter se porval s místními štamgasty...*“ Hodil noviny Harrymu. Přistály na pohovce, odkud na ně z titulní strany pošilhávala Severusova zastaralá fotografie, pravděpodobně pořízená během jeho procesu.

„Už jsem to viděl,“ prohlásil Harry zlehka a nenuceně noviny složil.

„Jsi tak lehkovážný!“ zvolal Snape, nahýbaje se k němu blíž. „Máš štěstí, že jsi to vůbec přežil. Neopovažuj se... a opakuj... *neopovažuj* se ohrozit sám sebe kvůli mé pověsti. Nestojí to za to.“

Harry na něj zíral a Severus viděl, jak sebou jeden koutek jeho úst zacukal.

„Mluvili o registračním programu, který nový ministr...“

„Jsem s tím programem dobře obeznámen, Harry,“ utnul ho Severus. „Jakkoliv to bude, tak to bude. Neměl by ses... ne, *nemůžeš*... to změnit.“

„Nenechám je, aby tě ocejchovali,“ prohlásil Harry pevně.

„Nosil jsem cejch více než třicet let,“ povzdechl si Severus. „Další značka... bude prostě jen další značka. Nezáleží na tom. Žiji v ústraní. Moc lidí to neuvidí.“

„Ty ano,“ odvětil Potter tišeji. „Vyrábíš lektvary. Píšeš. Uvidíš tu značku pokaždé, když budeš psát dopis nebo objednávku, pokaždé když budeš vařit lektvar.“

„Vím, kdo jsem, Harry,“ odpověděl Severus, když dopil čaj a postavil se. „A žádná značka to nezmění.“ Pohlédl na noviny stále ještě ležící na pohovce. „Znovu tě žádám, aby ses kvůli mně nevystavoval nebezpečí.“

Harryho koutky sebou opět škubly. „Touché,“ zašeptal, když Severus opustil pokoj.

Kapitola 3

Na druhý svátek vánoční mu Poppy Pomfreyová poslala spěšnou sovu s žádostí o rychle působící lektvar na snížení horečky, vhodný pro děti. Severus poslal její naléhavou objednávku po vracející se sově a přislíbil podvečerní návštěvu, aby mohli prodiskutovat lektvary, které bude potřebovat na druhou polovinu školního roku.

Podobné žádosti od Poppy nebyly obvyklé, ale protože lektvary pro Bradavice pokrývaly čtvrtinu jeho příjmů, rád jí vyhověl, dokonce i o svátcích.

Takže ve čtyři odpoledne, poté co se sněhem doplahočil ze svého domku do Bradavic kvůli své proklaté odhodlanosti trochu se v těchto pochmurných zimních měsících protáhnout, vstoupil na ošetřovnu a zjistil, že se Poppy sklání nad dětskou postýlkou v rohu. Její obyvatel spal, mírumilovně, jak se zdálo, ale muž na druhé straně postýlky vypadal, jako by si neodpočal celé dny.

„Harry, měl bys jít domů a trochu se prospat,“ prohlásila Poppy. „To nejhorší má za sebou. Bude v pořádku.“

„Budu spát zase tady,“ odvětil Potter, protíraje si oči.

„Zůstanu s ním, až budeš pryč, Harry,“ přemlouvala ho Poppy. On ale neústupně vrtěl hlavou a ona si povzdechla. Pak se otočila k hodinám na stěně a poprvé si všimla Severuse.

„Ach, Severusi, dobré načasování,“ pronesla rozzářeně. „Co kdybys mi prokázal velkou laskavost?“ Muž opatrně kývnul a setkal se Potterovými očima.

„Doprovod' našeho pana Pottera domů a ujisti se, že si dá něco k jídlu a trochu si zdřímne. Molly a Arthur hlídají obě další děti, takže není nutné, aby se Harry vymlouval, že si nemůže dovolit několikahodinový a tolik nutný spánek.“ Zadávala se přímo na Harryho.

Severus zazíral na ni a pak znovu na Pottera. Potter, co se ho týkalo, zíral na Poppy rovněž.

„Ale...“ začal.

„Ale nic. Musíš jít domů, umýt se, dopřát si teplé jídlo a aspoň dvouhodinový spánek. Pak, a jedině tehdy, máš dovoleno se vrátit na ošetřovnu. Albus bude

v pořádku. Uspávací lektvar bude působit nejméně dalších šest hodin. Když se teď vyčerpáš, vůbec mu tím nepomůžeš.“

Severus potlačil úsměv a obrátil směrem k Harrymu oči v sloup.

„Tak pojď, Pottere, než nás oba promění ve fretky,“ prohlásil. Nechal své oči zabloudit ke spícímu dítěti. Zpod příkrývky vykukovala povědomá kštice tmavých vlasů.

„Zánět slepého střeva,“ pronesla Poppy. „Se vším tím zmatkem kolem Vánoc je lehké se domnívat, že bolest pochází z přejedení a všeho toho vzrušení. Zasáhlo ho to v noci, ale tvůj lektvar na snížení horečky působil jako kouzlo.“

Potter vtiskl synkovi polibek na čelo, než se postavil a zvedl svůj těžký kabát z postele sousedící s Albusovou. „Vyhovím ti,“ řekl, otáčeje se k Poppy, „protože jsi byla na Ala tak hodná... Víím, že máš na srdci jeho nejlepší zájmy.“ Pomalu přešel k místu u dveří, kde ještě stále postával Severus. Jeho noha se hlásila ke slovu více než obvykle a Severus odhadoval, že celou noc probděl u synovy postele.

„A tvoje také, pane Pottere,“ prohlásila mu do zad. Se zvědavostí sledovala, jak oba kouzelníci opustili místnost, a pak se usadila na židli u chlapcovy postýlky.

Většinu vzdálenosti překonali v tichosti, a třebaže Harry očividně nepovažoval za nezbytné, aby Severus pokračoval v dohlížení nad jeho osobou i poté, co se dostali do jeho domku, dovolil staršímu muži vstoupit, když ho Severus následoval ke dveřím.

„Předpokládám, že se kuchyňské náčiní nachází na obvyklých místech, že?“ zeptal se Severus, když odložil svůj plášť na nejbližší židli a zamířil do kuchyně, překračuje vánoční hračky v chodbě.

„Jistě, ale...“ Harry ho následoval a s pobavením se díval, jak Severus začal vyndávat jednotlivé věci z ledničky.

„Mám za to, že se Poppy zmiňovala o koupeli,“ prohlásil, když kriticky zhodnotil obsažené jídlo a v duchu se rozhodl, že začne s omeletou.

„Pravda,“ souhlasil Harry, zatímco sledoval, jak starší muž rozehřívá máslo na pánvi. „Koupel.“ Zvolna se otočil a odešel z kuchyně. Severus se chopil nože, povzdechl si, provedl rychlé ostřící kouzlo a začal pracovat.

Omeleta, jak si Severus myslel, byla tak akorát. Právě ji přenášel z pánve na talíř, když se Harry vrátil, bos, s mokkými rozcuchanými vlasy a na sobě měl bavlněné kalhoty na spaní a nebelvírské famfrpálové tričko. Severusovy oči na něm ulpěly, muž protočil panenky a Harry se zasmál. Jeho smích byl plnohodnotný, hluboce znějící a ryzí a Severus nedokázal zabránit koutkům svých úst, aby se nezvedly, pokud ne v úsměvu, tak alespoň v úšklebku.

Jídlo bylo doplněno slaninou a toustem, a Severus měl pocit, jako by se náhle ocitl v Bradavicích za svých učitelských let, když měl možnost sledovat mladšího muže mazat si svůj čtvrtý toust máslem, naložit si ho a sníst na dvě sousta.

„Uklidím to,“ řekl Harry, jakmile dojedli, ale Severus zavrtěl hlavou.

„Poppy řekla, že si máš jít na dvě hodinky lehnout. Běž... Vzbudím tě, až bude čas.“

A tak Harry šel, třebaže neochotně. Ale ne zpět do své vlastní postele, jak Severus očekával, ale na starou pohodlnou pohovku v obývacím pokoji, kde odpočíval minule, když ho Severus navštívil v jeho domě. Stála čelem ke krbu a Severus slyšel, jak oheň plápolá, zatímco umýval nádobí.

O půl hodiny později už po omeletě k večeři nezbyly žádné důkazy, nehledě na nashromážděné nádobí z několika předchozích dnů. Severus si utřel ruce do osušky a zapřemýšlel, ne poprvé, kdo asi vyrobil a koupil všechny ty famfrpálově laděné kuchyňské závěsy.

Nevzal si s sebou žádnou četbu, a protože už dnešní číslo *Věštce* dávno přečetl, zamířil do obývacího pokoje, aby si tam něco našel. Zastavil se v krátkém průchodu mezi kuchyní a obývacím pokojem, aby si prohlédl fotografie na zdi. Grangerová, Weasley a Potter sedící u bradavického jezera, Grangerová byla uprostřed, paže obkroužené kolem těch dvou. Šestý ročník, odhadoval Severus. Ze sedmého tam nebylo s nimi třemi nic, samozřejmě – v tom čase už Harry o několik centimetrů přerostl Grangerovou. Potter a Ginny Weasleyová... to muselo být z toho samého dne... on stál za ní s rukama kolem jejích ramen. Vypadal... šťastně... domyslel si Snape. Black a Lupin. To bylo neočekávané. Museli to pořídit v krátkém časovém období mezi Blackovým návratem z Azkabanu a okamžikem, kdy ho pohltil závěs. James a Lily. Samozřejmě. Pravděpodobně přineseno z Potterova rodinného trezoru. Harry a Ginny v jejich svatební den. Tam se zastavil déle, soustředěně se zadíval na obrázek. Podle prostředí by řekl, že to byl malý, soukromý obřad někde venku, asi u Weasleyových ve Vydrníku svatého Drába. Grangerová a Weasley byli na fotografii také, usmívali se, v rukách skleničky se šampaňským. Malý Teddy Lupin vyplazoval jazyk na obrázku vedle, rovněž ze svatby. Jeho dětské společenské šaty ladily s jeho tyrkysovými vlasy.

Překonal průchod a tiše vstoupil do obývacího pokoje. Gauč byl namířen směrem od něj, ke krbu, ale slyšel Harryho vyrovnané oddechování. Jak očekával, nacházely se v této místnosti další obrázky, zejména dětí, ale Severus byl rád, že vedle krbu uviděl knihovnu. Trochu ho šokovalo, že Harry nashromáždil tolik knih a napůl očekával, že se týkaly famfrpálu.

Risknul pohled přes rameno na spícího muže. Harry ležel na zádech, s jednou rukou za hlavou a prsty druhé zaháknutými za elastický okraj jeho kalhot na spaní. Úzký proužek kůže mezi tričkem a kalhotami byl zcela plochý, ale Severus dokázal rozpoznat vystouplou linii jizvy přetínající odhalený prostor. Díval se déle, než by měl, oči přesunující se od břicha, na hrudník, až po neoholenou tvář. Rychle se odvrátil zpět ke knihám.

Knihy. Ách, ty knihy. Natáhl se a vyjmul *Bradavice, doplněné dějiny*, jen aby zjistil, že jsou podepsané, jak očekával, editorkou Hermionou Grangerovou-Weasleyovou. Vlastnil tu knihu sám a věděl, že na ní udělala obdivuhodný kus práce, zejména s ohledem na doplněnou kapitolu o Albusi Brumbálovi. Až na to, že na stránce naproti podpisu našel něco zvláštního – obvykle vypadající obálku lepidlem připevněnou na stránku, s chlopní k otevření. Sáhl dovnitř, zvědavý, co najde, a vytáhl hrst novinových výstřižků. První byla recenze samotné knihy, vystřižená z kulturní sekce *Věštce*. Další, kterou rozložil, pojednávala o obnovování hradu po válce. Jenže následující... ty byly méně očekávané. Článek ze společenské rubriky o svatbě Grangerové a Weasleyho. Oznámení o narození jejich dětí. Jeden ze dne, kdy byla Hermiona jmenovaná profesorkou Přeměňování. A na konci, vybledlejší než jiné, dva články z mudlovských novin o záhadném zmizení doktorů Grangerových.

Opatrně vrátil papírky na své místo, zavřel obálku i knihu a založil ji do poličky. Zpětný pohled na Harryho mu ukázal, že mladý otec stále ještě spí a hlasitě oddechuje. Prozkoumal tedy poličku a vysunul svazek o lykantropii. Další obálka. Články o Remusi Lupinovi, o změně ministerské politiky ohledně nelidských magických stvoření, pojednání o posmrtném udělení Merlinova řádu pro něj, *hrdinská* stať o jeho osobě ve *Věštci*, která vyšla v souladu se všemi dalšími popisy hrdinů týden po Voldemortově pádu - ten týden, který on strávil v nemocnici a čekal na svůj soudní proces. On sám byl ve *Věštci* vykreslen pod dosti nenápaditým titulkem: *Severus Snape – hrdina nebo hlavní viník?*

Takže teď, když už věděl, po čem se má dívat, našel Arthura Weasleyho v knize *Všechny mudlovské předměty* a George a jeho nešťastné dvojče ve *Věřte ve světlo i v časech nesnází*. Procházel jednu po druhé. *Zůstaňte vysocí i ve společnosti obrů*, *Hvězdy zimní oblohy*, *Hrajte šachy jako šampioni*, *Jak se stát zvěromágem – praktický průvodce*, *Druhy afrických draků*. Konečky prstů několikrát přeskočil *Lektvary nejmocnější*, než se u té knihy zastavil a opatrně ji vyjmul z místa, kde byla uložena.

Žaludek se mu sevřel netypickou nervozitou, když knihu rozevíral. Věděl už s předstihem, že v ní obsažená obálka musí být obzvláště tlustá. Kniha se nedala ani řádně zavřít. Severus byl, ať už v dobrém nebo špatném, zmiňován v novinách dosti často v měsících následujících po závěrečné bitvě.

Vysunul svazek z obálky, opatrně jej rozložil a začal listovat jednotlivými stránkami. Uzel na jeho žaludku se stáhl ještě víc. Harry byl důkladný. Jenže obviňování a soudní procesy následovalo několik položek z argentinského kouzelnického tisku ohledně přispěvatelů z jeho pracovní skupiny. Další články pocházely z let, kdy byl pryč. *Cože?* Znovu si přečetl nadpis. Někdo... někdo podal na Ministerstvo petici, aby... on, Severus Snape, obdržel Merlinův řád? Prolétl všechny, až se dostal na konec (vrhaje letmý pohled na recenzi z francouzského tisku ohledně učebnice lektvarů, kterou sestavil) a našel - a věděl, že najde – článek o Harryho zářijové *hospodské* bitce.

Zavřel knihu, poté co do ní znovu vložil její obsah, vrátil ji do knihovny a odešel hledat toaletu. Když byl jeho výraz opět v bezpečí na svém místě, rezervovaný a vyrovnaný jako obvykle, vrátil se do obývacího pokoje, vybral si z jiné poličky

zcela neutrální knihu a usadil se ke čtení. Harry koneckonců zřejmě nenesl své city na dlani. Jeho srdce setrvalo v jeho knihovně a Severus vážně pochyboval, že tyto svazky půjčuje svým přátelům.

Kapitola 4

Zima přešla v jaro. Severus za tu dobu viděl Harryho několikrát, ale jen sotva spolu prohodili pár slov. Jednou to bylo náhodné setkání u Tří košťat, jindy byl Harry s dětmi na procházce do Soví poštovní stanice, zatímco on právě na přední zahradě okopával zem. Ta jeho drobná holčička, jak si Severus všiml, vypadala jako její babička a jmenovkyně, spíše než aby byla podobná své matce, když svírala jeho oplocení a sledovala, jak obrací hlínu, fascinovaná svíjejícími se dešťovkami.

Za prvního úplňku v květnu Severus právě vsazoval semínka měsíčnice, o půlnoci, jak se to naučil od své matky, když ucítil štiplavý zápach kouře, a tak se rozhlédl do noci, přisuzuje to blízkosti Kouzelnických kratochvilných kejklí.

Přemístil se přímo před obchod a okamžitě si uvědomil, že kouř vychází odněkud za ním, ne před ním. Otočil se na patě a stanul tváří v tvář malému bílému domku, ve kterém bydlel Harry. Plameny ještě neviděl, ale slyšel praskání.

Další dveře se otevíraly, další hlasy vykřikovaly, ale on je zcela ignoroval a utíkal k předním dveřím. Když jich dosáhl, otevřely se zevnitř a Harry, nesoucí Lily, vyklopýtal ven a kašlal. Nevypadal překvapeně, že Severuse vidí, když mu vrazil Lily do náruče.

„Vezmi ji. Jdu zpátky.“

Lily se chytila Severuse, když Harry klopýtavě zmizel, plakala a svírala jeho šaty.

„Ne, Harry, není to bezpečné!“ Severus chtěl Harryho následovat, ale Lilyin kašel jej zastavil. „Harry!“

„Severusi! Kde je Harry?!“ běžel k nim George Weasley a lapal po dechu. Severus mu urychleně předal dívku a vyběhl za Harrym zpět do domku. Kouř byl moc hustý, ale Severus přesto vnímal pohyb a slyšel kašláni, než nakonec uviděl Harryho vláčejího dvě těla. Vrhnul se po nich, popadl oba chlapce a tlačil Harryho ke dveřím. Už tak se nadýchal příliš mnoha kouře a Harry do sebe dostal dvojitou dávku kvůli kašli. Když se dostali na verandu, Harry posbíral veškerou sílu, aby popadl jednoho z chlapců a oba vyklopýtali ze dveří. Severus slyšel poplašný alarm kouzelnických služeb, když se dostali na dvůr. Zatímco děti svíraly jeho ruce, Severus se ohnul, aby popadl dech, žaludek se mu obracel naruby a on sotva lapal po vzduchu. Jenže Harry zcela nepochopitelně zamířil zpět k předním dveřím.

„Harry! Ne!“ Jeho hlas byl jen sotva slyšitelným, ochraptělým výkřikem. Severus sesbíral sílu a vyběhl za mužem. Znovu ho chytil, sevřel kolem pasu. Právě se ho

pokoušel dostat ze schodů, když vzduch rozčísil ohlušující výbuch a sklo verandy explodovalo. Výbuch je smetl na zem, zatímco plameny ošlehly vzduch nad nimi. Severus nemohl dýchat, nic neviděl. Harry byl stále pod ním. Severus zavřel oči. Chtěl se pohnout, odtáhnout sebe a Harryho dál od toho běsnícího pekla za nimi, ale bolest v jeho zádech, když se pokusil hnout rameny, byla nepředstavitelná. Pokusil se odvalit z Harryho, ale to už někdo křičel a zoufalé ruce ho popadly a odnesly pryč. Výkřik. *Vyšel snad z něj?*

„Přes ulici!“ zvolal někdo. „Dostaňte je od domu!“

„Přestaň se vzpírat, mám tě,“ pronesl hlas, dost povědomý hlas. Jak se sem mohl Ron Weasley zatraceně dostat tak rychle? Weasley ho napůl nesl, napůl vlekl přes dlážděnou ulici a Severus brzy zjistil, že byl opatrně uložen na bok na zem. Pokusil se přetočit na záda, ale nějaké ruce ho zarazily a zabránily mu v pohybu.

„Ne, Severusi. Na záda si určitě lehat nechceš.“

„Co je s mými zády?“ zachrčel. Zamžoural do tváře svého zachránce, jasně osvětlené díky záři přicházející z druhé části ulice, a Weasley se pokusil o úsměv, než byl rozptýlen dalším shlukem lidí kousek od nich.

Nastal zmatek.

„Dýchá? Udělte jim místo. Vypadněte, idioti!“

„Harry?“ Severus zvedl hlavu, zamrkal skrz kouřem naplněnou polotemnotu.

„Je přímo tady... Poppy na něm právě pracuje,“ řekl Ron.

Nějaké dítě začalo brečet.

Kašlání. Pak ženský hlas, opět povědomý.

„Ještě jednou, pane Pottere. Pokuste se polknout...“

Zavřel oči a čekal. Záda ho bolela. Šeptání. Zvuk přemístění nedaleko. Ron Weasley k němu tiše promluvil. „Už se posadil, profesore. Utrpěl několik popálenin na rukách a řezné rány na nohách od toho skla...“

„Skla?“ mluvení bolelo. „Jakého skla?“

Ale Weasley se stáhl, aby udělal místo Poppy. Pokusila se na něj usmát, ale nedařilo se jí to.

„Harry je v pořádku?“ zašeptal, když mu do krku nalila jeden z jeho vlastních lektvarů na bolest. „Děti?“

„Všichni se zotaví,“ odpověděla tiše. „Pan Potter se na tebe také ptal.“

Severus zavřel oči.

Ta bolest v jeho zádech, která se objevila, když se vzbudil na ošetřovně v Bradavicích, byla způsobená zbytky okna, které vybuchlo směrem ven, když táhl Harryho od verandy. Absorboval hlavní nápor a zaštil tak Harryho tělo svým vlastním. Poppy trvalo většinu noci, než odstranila sklo a kousky dřeva. Druhého dne mu ukázala ták a on na to zcela zmateně zíral. Jak to, že mu přišlo, jako by nic z toho nebylo skutečné? Harry běžící zpět do domu, který byl očividně zachvácen plameny, Ron Weasley nesoucí ho do bezpečí, utěšující ho, mluvící k němu, zatímco čekal na lékařské ošetření, Hermiona asistující Poppy, zatímco lékouzelnice odstraňovala sklo z jeho zad. Nechal Hermionu, aby mu brčkem podala vodu a pak další lektvar – ani se nezeptal, co to bylo, protože stejně věděl, že jakmile se to dotkne jeho rtů, opět upadne do říše zapomnění – a tak zavřel oči.

Když se znovu probudil, na židli vedle jeho postele seděla Minerva.

„Jako za starých časů,“ pokusil se zašeptat, jeho hlas nezněl lépe než zaskřehotání. Dokonce se ani nesnažil ušklíbnout.

Minerva se usmála. „Okolnosti jsou, naštěstí, odlišné,“ prohlásila, „ale mohlo by to vypadat podobně. Tentokrát jsi alespoň nemusel trpět *Cruciatem*.“ Podala mu sklenici vody a on ji skrz brčko vděčně vypil.

„Děti jsou na léčení u svatého Munga pod dohledem svých prarodičů. Nebudou mít žádné trvalé fyzické následky.“ Pak se na moment odmlčela, letmo pohlédla oknem ven. „Přesunuli Harryho ke svatému Mungovi,“ řekla, pečlivě si prohlížeje jeho tvář. „A ty tam půjdeš také.“

Na jeho tváři se mu objevilo znepokojení. „Ale Poppy...“

„Není vybavena na léčbu plicních poškození. To tvé není tak vážné, ale pokud chceš znovu dosáhnout takové kapacity plic, jakou jsi měl před tím požárem, pak budeš brzy potřebovat náležitou léčbu.“

„Jak brzy?“

„Ne více než za hodinu. Poppy tu bude s přenášedlem,“ odpověděla.

„Ten oheň?“ pokusil se zeptat. „Jak...?“

„Nehoda. Zůstala zapálená svíčka a zdá se, že kočka...“

„Kočka?“

Minerva zavrtěla hlavou. Pak si přisunula židli trochu blíže k posteli.

„Právě jsem byla informovaná, že se na příští školní rok uvolní jedno místo...“

Kapitola 5

Když teď byli kolegové, bylo daleko jednodušší najít si chvilku na soukromý rozhovor s profesorkou Grangerovou-Weasleyovou.

„Pojďte dál, Severusi,“ zvolala. Byl začátek října, úterý večer. Všichni byli zpátky ve škole už něco přes měsíc a Severus s alarmující lehkostí vklouzl na svou starou pozici mistra lektvarů. Dokonce i nově navázané profesionální vztahy s bývalými studenty mu nepůsobily příliš hořkých pocitů.

„Kdo je dneska na hřišti?“ zeptal se Severus, dívaje se z okna kabinetu, které vedlo směrem k famfrpálovému stadionu.

„Nebelvír,“ odpověděla. „Harry zase létá...“

Severus sledoval její pohled. „Když už mluvíme o Harrym...“

Na moment studovala jeho tvář a pak se přemýšlivě usmála. „Co o něm?“

„Té noci, kdy hořelo... poté, co byli děti už venku... snažil se dostat zpátky.“

Hermionin výraz se změnil a pokud to bylo možné, vypadal ještě zamyšleněji.

„A vy myslíte, že vím proč?“ zeptala se opatrně, neochotná, jak se zdálo, podat mu pomocnou ruku.

Severus mávl hůlkou k pohovce a přeměnil ji na pevné, vyztužené křeslo s pohodlným čalouněním. Přesunul je před její stůl a natočil, aby se mohl posadit.

„Víte to,“ řekl, „protože jste to četla. Jistě jste si chtěla půjčit jeho knihy... a pak jste se jimi probírala, když jste tam byla.“

Hermioniny oči se rozšířily překvapením, poté je ale soustředěně přimhouřila.

„Ukázal vám to?“

„Ne,“ odvětil rychle. „Byl jsem tam, tehdy o Vánocích, když byl Albus nemocný, a hledal jsem něco na čtení, zatímco spal.“

„Byl velmi důsledný... téměř posedlý. Viděl jste...?“ Zarazila se a pronikavě se na svého kolegu zadívala.

Ten si povzdechl. „Lektvary *nejmocnější*? Ano, viděl.“

„A proč mi to teď říkáte?“ zeptala se, stále si pečlivě prohlížejíc profesora Lektvarů.

„Potřebuji vaši pomoc. Doufám, že byste mi mohla pomoci určit tituly knih, které potřebuji.“

„Chcete je dát znovu dohromady,“ prohlásila. Pokud byla překvapená, pak to nedala nijak znát. „Je to velký závazek... Začal je sbírat hned po válce.“

Přikývl. „Už jsem zkontaktoval Věštce a objednal si všechna čísla dvanáct let nazpět. Víím, že měl i mudlovské a další kouzelnické zdroje, ale ty budou muset být doplněny, až se zvládne tohle.“

„To pro něj bude znamenat celý svět,“ prohlásila Hermiona. Nedávno Harryho sledovala. Byla si docela jistá, že se Severus a Harry od toho požáru stali dobrými přáteli, pokud jimi nebyli už předtím, ale nikdy nepřekročili hranici přátelství a... no... toho, co bylo dál.

„Riskoval život, aby se dostal zpátky... minimálně v zápalu té chvíle.“ Zvedl se z křesla a zazíral ven z okna směrem ke hřišti. „Jsem rád, že stále létá,“ řekl a nedodal: *Když, jak se zdá, ztratil téměř všechno ostatní.*

Hermiona zaváhala. „Severusi... od té nehody uplynul už bezmála rok. Myslím, že už uběhlo dost času, aby to měl za sebou.“

„Stále ještě truchlí,“ odpověděl Severus bez otálení. Nezatěžoval se napadáním její nevyslovené domněnky.

„Netruchlí pro Ginny,“ opáčila Hermiona.

Otočil se k ní, důkladně si ji prohlédl, a pak se pohledem vrátil k hřišti a díval se, jak letci stoupají a klesají, upíraje svou pozornost k jedné konkrétní osobě, která létala v obloucích a otočkách závratnou rychlostí. Obrátil se, vyjmul ze svého hábitu svitek pergamenu a přiblížil se k Hermionině stolu.

„Sepsal jsem seznam... lidí, kteří měli zřejmě pro Harryho život nějakou důležitost.“ Podal jí svitek a ona jej rozvinula po stole, usmívajíc se nad jeho délkou. „Pokusil jsem se ke každému jménu přiřadit jednotlivé tituly nebo alespoň kategorii. Vy znáte Harryho za ty roky dobře. Možná byste mi ten seznam mohla zrevidovat...“

„Podepíšu další výtisk *Bradavic*,“ odpověděla tiše, zatímco seznam procházela. Když se dostala až dolů, vzhlédla ke svému kolegovi. „Mohu si to nechat do zítřka?“

Přikývl. „Zůstane to jen mezi námi, že ano?“ zeptal se.

„Ron o jeho knihovně ví,“ řekla opatrně. „Možná by bylo dobré ho přizvat ke spolupráci.“

Kývnul na souhlas. „Děkuji vám.“ Už byl téměř u dveří, když ho Hermiona zarazila otázkou: „Řekl vám o Ginny?“

Severus se otočil.

„Ne,“ odpověděl. „Ačkoliv je jasné, že neměli takový typ manželství, jaký jsem předpokládal.“

Hermiona se postavila a přešla k oknu, hledíc k hřišti, zatímco mluvila.

„Byli hodně mladí, když se brali, a Ginny brzy zjistila, že být vdaná za Chlapce-který-přežil, nebylo všechno, o čem snila. Myslím, že chtěla být známá pro své schopnosti a nadání, ne prostě zůstat paní Harryho Pottera.“ Hermiona se odmlčela, pozorujíc svištící postavu ve vzduchu, než se otočila, aby pohlédla na Severuse.

„Harry tehdy nechtěl, aby hrála famfrpál. Chtěl, aby se usadila a založila s ním rodinu – chtěl všechny ty věci, které mu vždy byly odepřeny – domov, rodinu, bezpečí a jistotu. Ale Ginny na to nebyla zralá. Nebyl na žádných konkurzech, na které ho zvali – místo toho odešel ke Sboru pro prosazování kouzelnických zákonů. Jeho pozice jí umožňovala účastnit se jejich konkurzů... ne, že by nebyla skvělá střelkyně. Byla.“

„Harry nechtěl, aby hrála famfrpál?“ Severus mimovolně o krok přistoupil ke své bývalé žákyni.

Hermiona zavrtěla hlavou. „Ne, vážně ne. Byla pak příliš dlouho mimo domov. Ale ona hrála, vlastně celý jejich manželský život. Ginny si vzala v Harpyjích volno, aby mohla mít Jamese a Albusa. Nebyla tím nijak nadšená a poté, co se narodil Al, nahradili ji novou vycházející hvězdou a ji vyšoupli na střídačku. Myslím, že to Harrymu vyčítala. Takže děti zůstaly na krku jemu. O rok později znovu otěhotněla, ale tentokrát s létáním nepřestala. Přišla o dítě... potratila... a Harry byl zničený. Když čekala Lily, trval na tom, aby přestala hrát. A ona tak učinila.“

Severus na ni zíral, pokoušeje se složit puzzle jejich manželství dohromady. Hermiona se znovu usadila ke svému stolu a upřeně hleděla na svitek, který on sestavil.

„Je toho víc...?“ zeptal se.

„Ano...“ začala, pak to ale vypadalo, že si to lépe promyslela, a zavřela pusy. On trpělivě čekal. Nakonec si povzddechla a zvedla k němu hlavu.

„Když byl Albus ještě batole, přišla za mnou. Řekla mi o Harryho...“ Zarážila se, očividně zápasila se slovy, pak polkla a pohlédla Severusovi do očí. „Řekla mi o Harryho *posedlosti* vámi.“ Severus o krok ustoupil a narovnal se v ramenu.

„Posedlostí? Těžko bych říkal, že byl Harry posedlý...“

„Našla tu knihu. Tehdy to vypadalo, že je to jediná, kterou vlastnil. Vystříhoval si články o všech, ale jen vy jste si zasluhoval samostatnou knihu.“

Severusovi spadla brada, než učinil pokus ústa zase zavřít.

Hermiona se usmála. „Harry se to pokusil zamluvit. Řekl jí, že jsou *Lektvary nejmocnější* prvními z mnoha... že má v plánu zdokumentovat životy všech svých přátel. Ale nemyslím, že mu Ginny věřila. Zdálo se jí divné, že kdyby chtěl dokumentovat životy svých přátel, začínal by...“ její hlas se vytratil.

Severus to dokončil za ni. „Se mnou.“

Věnovala mu významný pohled.

„Jednou mi napsala,“ pronesl Severus a znovu usedl do svého přeměněného křesla. „Ještě než se vzali. Tvrdila, že volá mé jméno ze spaní. Napsal jsem jí z Patagonie... Řekl jsem jí, že je to přirozené. Byl jsem Smrtijed. On mě viděl zabít Albusa. Byl tam, když jsem téměř zemřel.“

Ležel na podlaze Chroptící chýše, strašně krvácel, lapal po dechu a usilovně si přál, pro všechno na světě, ať ten zatracený bezoár zafunguje včas, ať ten srážecí prostředek, který si vzal, než odešel za svým mistrem, začne působit dřív, než vykrvácí k smrti. Neuvěřitelnou shodou okolností se ale do jeho zorného pole dostala Potterova tvář a on se ze všech sil pokusil ho zachytit, přitáhnout si ho k sobě. Potterův obličej... vypadal o sto let starší toho dne... Nezbyvalo mnoho času... takže donutil své vzpomínky, aby vystoupily jeho póry napovrch, ven přímo k chlapci, všechny vědomosti, se kterými se mu Albus svěřil, o kterých mu řekl, že jsou nutné sdělit tomuhle hochovi, aby mohli toho hadího lorda zničit. A Harry si je vzal, držel ho, držel jeho pohled, zatímco Grangerová za ním posbírala vlákna vzpomínek do fióly, zatímco se mu Potterovy prsty zatínaly do ramene, zatímco se Potterovy vyčerpané zelené oči – Lilyiny oči – upíraly do těch jeho.

Když bylo po všem, když byl schopen do svých plic vdechnout vzduch toho zatuchlého domu, Potter jej položil na podlahu.

„Až všechno skončí, vrátím se pro vás,“ zašeptal. „Vydržte.“

Hermiona mu svitek vrátila po večeři ve Velké síni hned následujícího dne. Harry teď bydlel na hradě, se všemi dětmi, a zatímco Lily stále na Harrym lpěla a nikde se nepotulovala, James a Albus se stali oblíbenými u všech učitelů. Albus si jako svůj nejnepravděpodobnější příbytek vybral lektvarovou laboratoř. Sedával na stoličce naproti profesoru Snapeovi, sledoval, jak obsah kotlíku klokotá, a občas mu bylo dovoleno, aby něco zamíchal, nebo přidal ingredience. Většinou se ale díval nebo pokládal otázky. Severus přitom pracoval a odpovídal mu.

Když Albus chyběl, Harry si navykl zkontrolovat nejprve Severuse, protože muž ho nikdy neposlal domů. Nechával si ho v podzemí, dokud pro něj Harry nezavolal krbem nebo si pro něj osobně nepřišel, aby ho vyzvedl. Zajímavé bylo, že když s ním byl Albus, Severus si nikdy nevybavil Jamesa Pottera, jak tomu bývalo za *Harryho bradavických let*, třebaže se Albus svým prarodičem podobal skoro stejně jako jeho otec.

Takže toho večera, když Severus u stolu rozvinul pergamen od Hermiony, nebyl ani překvapen, když za rohem zahlédl vykukovat Albusovu hlavičku, a pak

zaslechl, že se stolička přesunuje po kamenné podlaze směrem k jemně bublajícímu kotlíku na stolní desce.

„Bezsný spánek pro madam Pomfreyovou,“ prohlásil ještě předtím, než se mohl chlapec zeptat. Albus zavřel pusu.

„A to má být takhle náko fialový?“ zeptal se chlapec po chvíli.

„Výrazně fialový,“ odpověděl Severus. „Jaký je teď var?“

„V plném proudu,“ odpověděl Albus rychle.

Severus zkontroloval časovač na stole. „Sleduj jej další čtyři minuty. Až bude čas, vypnu plameny a můžeš lektvar míchat, pomalu, jednu minutu.“

„Po směr hodinových ručiček nebo proti?“ zeptal se chlapec, zvedl míchací tyčinku a nacvičoval si žádaný pohyb ve vzduchu.

Severus se usmál. Matně zauvažoval, jestli by to Harry býval věděl, kdyby se ho zeptal... dokonce i nyní.

„Po směru,“ odpověděl Severus jemně. Vrátil se ke svitku, věda, že se chlapec lektvaru nedotkne, dokud neuslyší časovač. Hermione ten seznam zrevidovala vážně poctivě, některá jména škrtila a jiná dodala, ale jen jedno jméno ho překvapilo. Vedle Charlieho Weasleyho, k titulu *Druhy afrických draků*, připsala Draca Malfoye.

Díval se na to jméno, zíral na něj upřeně. Harry Potter Draca Malfoye zachránil během poslední bitvy a jeho matka pak na oplátku zachránila Harryho. Draco a Potter nebyli nikdy přáteli, ale nakonec ho Potter vytáhl ze zložáru, který zachvátil Komnatu nejvyšší potřeby. Věděl, že byl teď Draco ženatý a že byl otcem chlapce Albusova věku. Zajímalo by ho, jestli jsou Harry a Draco nějak v kontaktu.

Časovač na stole zacinkal a Albus k němu v očekávání vzhlédl. Severus zastavil oheň kouzlem a díval se, jak hošík opatrně míchá lektvar – po směru samozřejmě. Sice se úžasně podobal svému otci, kromě těch překvapivých pih rozesetých na nose, ale bylo občas těžké vidět ho v něm.

„Hotovo!“ zvolal Albus, když se ozval další nastavený alarm.

Severus zvedl hlavu právě ve chvíli, kdy do místnosti vešel Harry Potter, s Lily v náruči, a v závěsu za nimi i James, nesoucí malé koště.

„Zase pomáháš profesorovi Snapeovi, Ale?“ zeptal se a přešel ke svému synovi, aby ho sundal z vysoké stoličky. Shlédl do lektvaru a zamžoural na něj.

„Bezsný spánek, Severusi?“ zadíval se tázavě na lektvaristu.

„Správně hned napoprvé, Pottere,“ odpověděl Severus, zatímco sroloval pergamen a uklízel ho do šuplíku.

„Můžeme se ho zeptat teď, tati?“ zeptal se Albus šepotem dost hlasitým, aby ho Severus slyšel.

„Jistě.“ Harry se zadíval na Severuse a muž pohledem zalétl od Harryho k chlapci.

„V neděli mám narozeniny. Budeme mít v Doupěti oslavu.“ S očekáváním pohlédl na Severuse. *Jistě nebude chtít, abych...*

Harry se snažil potlačit úsměv v tváři, když sledoval výraz naprosté hrůzy, která přelétla tou Severusovou, než ji nahradil jeho patentovaný pohled klidné neutrality.

„Vskutku?“ zeptal se. „A kolik ti bude?“

„Šest!“ vyjekl Albus. „Chceme, abyste přišel! Tatínek říkal, že můžete, a já už se zeptal i babičky Molly, ale nemůžete mít na sobě ty své černý šaty. Jsou to přece narozeniny, ne pohřeb... jak říká strejda George.“

„Já... Já...“ Severus hleděl z Albusovy rozjařené tváře na Harryho pobavenou. Dokonce i James vypadal nadšeně.

„My ho tam chceme, že jo, Jamesi?“ Albus se otočil s prosíkem k bratrovi.

Jamesovu tvář rozzářil velmi Weasleyovský úsměv. „Jasně!“ zvolal. „Přinesete pro Ala dárek, že jo?“

Všichni tři Potterovi muži s očekáváním pohlédli na Severuse.

„Budu tam.“ Alova tvář se rozsvítila velkým úsměvem a Harry vypadal, že se mu trochu ulevilo.

„Takže ve dvě?“ zeptal se Harry. „Můžeš se tam přesunout krbem ze svých komnat.“

Severus přikývl. Stával se z něj slabý, sentimentální, starý blázen, že se chystá na dětskou narozeninovou oslavu. V duchu krátce zauvažoval, kolik tam asi tentokrát bude Weasleyových a kde asi sežene něco, co by si na tu oslavu vzal na sebe.

Kapitola 6

„Strýčku Severusi!“

Severus vzhlédl od lektvarových esejí čtvrtých ročníků, které známkoval, právě když se do jeho kabinetu přiřítily Albus a James Potterovi. Stal se strýčkem Severusem na té narozeninové oslavě, která se konala před měsícem. Severus podezíral George Weasleyho, ale se vši upřímností, on si status strýčka pro malé Potterovy užíval. Dnes ovšem James v ruce svíral svitek pergamenu a zabrzdil na místě těsně před Severusovým stolem.

„Ahoj, Jamesi, Albusi,“ pronesl Severus a odložil brk.

„Dopis od taťky!“ zvolal James, lapaje po dechu, a podal mu pergamen přes desku stolu. „Potřebuje tě. Strejda Ron se nemůže uvolnit z práce...“

„Strýček,“ opravil ho Severus automaticky, než rozvinul svitek a prohlédl si obsah. Přesně, jak James prohlašoval, Harry ho žádal o pomoc se soudcováním zítřejšího zájmového famfrpálu. Tohle byla Harryho inovace – *béčkový* tým přiblíží famfrpál většímu počtu studentů než oficiální družstvo. Namísto přiměřeně rozmístěných zápasů během roku se budou béčkové zápasy odehrávat v listopadu a březnu, vždy dvě hry během každé neděle.

„Děkuji, chlapci,“ řekl Severus, když dočetl pergamen. Protože se ovšem hoši neměli k odchodu, Severus pozvedl obočí a donutil tak děti ke smíchu. *Zcela neúčinné*, pomyslel si. „Dnes nebudu připravovat žádné lektvary. Potřebujete tedy snad ještě něco?“

„Řekl, ať počkáme,“ prohlásil James a zkřížil ruce před sebou v dosti zdařilé imitaci tety Hermiony.

Severus ho propaloval svým nejlepším pohledem, jenže když jednal s Albusem, Jamesem nebo Lily, nebyl do toho nikdy schopen vložit všechnu tu hrůzu, kterou vzbuzoval ve starších studentech.

„Na odpověď,“ pokračoval hoch, protáčeje panenky, jako by byl Severus ten nejnatvrdejší chlápek v kouzelnickém světě.

„Och,“ odvětil Severus. „Takže z vás teď jsou sovy?“ Bojoval s tím, aby udržel koutky úst v rovině se zbytkem obličeje. „Váš otec si je jistě vědom, že nejsem famfrpálový rozhodčí...“

„Říkal, že už jsi to předtím dělal. Říkal, že jsi rozhodcoval, když byl prvák...“

Pravda. A od té doby pískal i několik dalších zápasů.

„Nemám žádné koště,“ zkusil to jinak.

James se široce usmál. „Taťka jich má spousty. Můžeš si vzít Kulový blesk 550 a on poletí na Nimbusu Milenium. Kulový blesk se lépe ovládá a má spoustu rychlostí...“

Brebentil o výhodách obou košťat, zatímco Severus sledoval, jak jeho drobné ruce během jeho proslovu tančí ve vzduchu a divoce gestikulují. Když skončil,

prostě tam stál a s očekáváním na Severuse hleděl. Severus zvedl pergamen a svůj brk, rychle sepsal pár řádků, stočil vzkaz a zapečetil a podal ho zpět tomu dítěti.

„Tak to vezmi svému otci,“ řekl.

„Souhlasil jsi, že jo?“ zeptal se Albus, téměř bez dechu.

„Proti svému přesvědčení, ale ano, souhlasil.“

Albus se na něj podíval a zakřenil se. „Skvělý.“ Odpádl ke dveřím, než se náhle zastavil a doběhl zpátky ke stolu.

„Zapomněl jsem. Dneska po obědě mají rozhodčí trénink. A táta říkal, že se můžeme koukat!“

Prohnal se dveřmi ven a Severus za ním dokázal jen zírat. Na co si to Harry Potter hrál a proč on, ve jménu veškeré magie, souhlasil, že bude soudcovat famfrpálový zápas?

ooOoo

„Jsi nemilosrdný.“

„Přiznej to. Bavil ses.“

Severus se zahleděl na mladého muže, ale v jeho tmavých očích nebyla žádná zášť.

„Pokud máš za zábavu uhýbání před potlouky, sesílání nadlehčujících kouzel na padající studenty a zlatonku v mém rukávu a dva chytače kolem, kteří se mi snažili dostat do šatů, pak ano, bavil jsem se.“

Harry se usmál a zavrtěl hlavou, když si přetahoval soudcovský hábit přes hlavu. Stáhl si z vlasů čelenku a protřepal si hřívu, která se od té doby, co se před více než rokem objevil na Severusově verandě, ještě více rozrostla. Očividně vyčerpaný dokulhal k lavičce a kecnul si na ni, aby ulevil své levé noze a mohl ji odložit na protější lavičku. Vyzul si boty a trochu sebou škubnul, když si svlékal vysokou ponožku.

Severus se ani nepohnul, oči zafixované na Harryho nohu. Harrymu jeho pohled neušel.

„Pěkné, že?“ zeptal se, protáhl si prsty a začal s něčím, co zcela jasně vypadalo jako cvičení na uvolnění napjatých svalů.

Profesor Lektvarů se o pár kroků přiblížil a nakonec se usadil na lavičku vedle Harryho.

„U Munga samozřejmě dělali, co mohli, ale celé se to zjizvilo. Ta druhá nedopadla tak zle. Mám to tam výš na noze, ale blíž k boku.“

Jeho jizva se kupodivu podobala blesku. Klikatila se po jeho noze od kotníku až přímo pod koleno.

„Po té nehodě to zůstalo otevřené,“ prohlásil, když Severus stále nic neříkal. Ukázal na zbytnělý bod v půli lýtka, kdy byla jizva obzvláště zubatá. „Říkali, že tudy prochází kost.“

Severus nedokázal odolat nutkání natáhnout se a obkreslit jizvu prstem. Harry byl zticha, jen sledoval, jak si dlouhý, lektvary potřísněný prst razí cestu od jeho kotníku ke kolenu.

„Malá cena za můj život, eh? Taxikáře vytáhli na několik kusů...“

Severus si jen matně vybavoval, že byl ve všech těch novinových příbězích o nehodě, ve které zahynula manželka Harryho Pottera, zmiňován nějaký ubohý taxikář.

„Harry...“ pokusil se nakonec říct. Vyšlo to z něj téměř jako prosba.

„Co? Cítíš se kvůli mně nesvůj?“ Harryho zelené oči vypadaly omluvně a on se znovu natáhl pro svou ponožku.

„Ne... tak to není. Jen prostě... no, nikdy jsi nezmínil svou ženu... když jsi o té nehodě mluvil, a ten taxikář...“

Následovala významná pauza, zatímco si Harry v tichosti natahoval ponožku a boty.

„Cítím se tak provinile,“ připustil Harry, když se postavil.

Severus na něj jen zíral. *Protože jsi přežil a ona ne?*

„Protože se mi po ní už nestýská,“ dodal Harry velmi tiše. „Truchlil jsem pro ni dlouho předtím, než zemřela.“

A pak do místnosti s dokonalým načasováním, pro děti tak typickým, vrazili Lily a James, a Harry zvedl dceru do náruče. Rozhovor byl, jak se zdálo, u konce.

Kapitola 7

Na Vánoce ho pozvali do Doupěte, ale on odmítl, tak slušně a neoblomně, jak jen bylo možné. Celé týdny se probíral starými novinami a vystříhoval z nich další a další články a málem se z toho zbláznil. Nakonec se poradil s Ronem Weasleym, který mu věnoval dlouhý, hodnotící pohled, než souhlasil, že se připojí a pomůže

mu s jeho úsilím. Ron strávil v Harryho domě spoustu času a pamatoval si mnoho z těch knih, které se nacházely v jeho sbírce.

Když se Harry s dětmi odebral do Doupěte a McGonagallová mu pomohla dostat se do Harryho pokojů, Severus strávil vánoční ráno tím, že umisťoval knihy do malé knihovny vedle krbu. Přidal i jednu knihu, kterou Harry předtím zcela jistě jen těžko vlastnil – *Chyťte tu nepolapitelnou zlatonku* – a vyplnil ji nejlepšími články o Harrym – včetně jeho rozhovoru s Jinotajem v jeho pátém ročníku.

Jakmile byly knihy na svých místech v poličkách, nechal pak pod stromem, který Harry postavil do obývacího koutku, dárky pro děti. Dětská lektvarová souprava plná skutečných přísad a kotlík pro začátečníky asi Harryho trochu znervózní, ale Severus věděl, že z toho bude mít Albus radost. Pro Jamese koupil kompletní nebelvírský famfrpálový dres v dětské velikosti a pro téměř čtyřletou Lily mourovatou kočku, která byla poloviční maguár.

Po štědrovečerní večeři si s Kratiknotem zahrál kouzelnické šachy, se zaměstnanci si dal ve sborovně drink a pak se s lahví brandy a dobrou knihou odebral do svých komnat. Převlékl se do spacího oděvu, přidal vínový župan, který dostal od Minervy k Vánocům, a odpil sotva čtvrtinu brandy, když byl překvapen zaťukáním na dveře.

Vstal, aby otevřel, zvědavý, kdo je za dveřmi, a našel tam Harryho, oděného v mudlovských šatech včetně toho směšného zeleného svetru se zlatým *H* na hrudi. Byl sám a nesl objemnou obálku.

Severus ve vteřině věděl, že ještě nebyl ve svých pokojích.

„Veselé Vánoce, Severusi,“ pronesl, když Severus otevřel dveře a ustoupil, aby mu dovolil vejít.

Severusovi se nervozitou zkroutil žaludek.

„Veselé Vánoce, Harry,“ opětoval přání a odvedl je do obývací části před krbem. „Mám tu brandy,“ řekl a nechal to vyznít jako nabídku.

Harry kývl hlavou. „To by bylo fajn. Děkuji.“

Severus naplnil skleničku do poloviny a podal ji svému návštěvníkovi, než dolil i tu svou a usadil se vedle rozečtené knihy.

„Nečekal jsem, že tě uvidím zpátky tak brzy,“ prohlásil Severus.

„Och.“ Harry vypadal trochu nespůj. Vzal si svou skleničku s brandy, a když polykal, zavřel oči. „Nejsem tu na dlouho – ve skutečnosti jsem nechal děti v Doupěti. Ale chtěl jsem ti něco přinést, dokud jsou ještě Vánoce.“ Nahnul se na pohovce vpřed a podal Severusovi obálku. Severus si nemohl pomoci, aby si nevšiml, jak se mu ruka lehce zachvěla, když se napřahoval.

Severus s pohledem zvědavě upřeným na Harryho převzal obálku, a pak se zahleděl zpět na spis ve svých rukách. Byl bez ozdob a neoznačený, s chlopní lehce zastrčenou, ne zapečetěnou. Otevřel chlopeň a vytáhl tři kusy pergamenu.

Pečetě mu okamžitě sdělily, že pocházely z Ministerstva.

Přečetl první a v krku se mu zformoval knedlík. Oficiální dopis o zproštění viny za smrt Albuse Brumbála. Ruka se mu chvěla, když dočetl a znovu upil brandy. Dopis byl datován k prvnímu listopadu.

Pokusil se položit jej na stolek vedle křesla, ale ruka se mu tolik třásla, že s tím měl trochu problémy. Pohlédl na Harryho, než se odhodlal k druhému dokumentu. Výraz tváře druhého kouzelníka byl nečitelný. Pokud by ale Severus musel hádat, pak byl řekl, že mladší muž vypadal vystrašeně.

Druhým pergamenem byl dopis o vyjmutí ze seznamu. Severus T. Snape byl vyjmut z jakékoliv budoucí registrace či odvetného programu proti bývalým smrtijedům. „*Jako projev uznání za jeho přispění v závěrečné bitvě proti Temnému pánovi a jeho věrným následovníkům...*“ Pokusil se položit druhý dopis k prvnímu, ale ten už spadl na podlahu, když se zaměřil na poslední.

„Harry... tohle je příliš...“

Harry zavrtěl hlavou. „Ten poslední byl vážně překvapením. Navrhovali jsme to už před lety a přišlo to právě před týdnem.“

Severus znovu pohlédl na dopis. *Ministerstvo kouzel uděluje Severusi Snapeovi Merlinův řád první třídy za statečnost a skutky během poslední vojenské akce...*

Uzel v jeho žaludku se ještě více stáhl. Bojoval s udržením své vyrovnanosti.

„Harry, já...“ Vzhlédl ke svému návštěvníkovi, věda, že byly jeho emoce tak nestřežené, jak jen vůbec mohly. „Nevím, jak ti poděkovat. Já... dokonce ani nevím, co říct.“

Harry se postavil a přešel k němu blíž. Pak se přikrčil u jeho křesla, vzal mu poslední pergamen ze stále ještě se chvějící ruky a odložil jej k ostatním na stolek. Poté vzal Severusovy ruce do jedné své a držel je. Severus cítil, jak ho Harryho prsty hladí, vnímal, jak jeho palec krouží po jeho dlani.

„Zasloužíš si to. A my ti za to chtěli poděkovat. Letos jsi mi zachránil život podruhé. Byl jsi mi více než přítelem a více než jen strýcem pro mé děti...“

Knedlík v krku jako by se nechystal vzdálit. Nadmíru si uvědomoval Harryho ruce na svých, všechno to teplo, které se z nich šířilo. Začala se v něm vzdouvat touha. Instinktivně se uchýlil k taktice pro odvrácení pozornosti.

„Nechal jsem ti tvůj dárek ve tvém pokoji,“ pokusil se říct, zatímco dále sledoval Harryho palec kreslící různorodé vzory na svých popraskaných dlaních.

Na Harryho tváři se objevil zvědavý výraz. Naposledy stiskl Severusovy ruce, než se postavil a trochu se zakymácel, dokud se jeho špatná noha nedala dohromady.

„Tak pojď se mnou,“ řekl. „Chceš přece vidět, jak ho otevřu, ne?“

„Jsem ustrojený do postele, Harry...“

Mladší muž zakroutil hlavou. „Jak by řekla Hermiona, jsi čaroděj, nebo ne, Severusi?“ Vytáhl hůlku a mávl s ní, sesílaje tak bezeslovné kouzlo, které přeměnilo Severusovy spací kalhoty a župan na kalhoty a úctyhodný, tmavě zelený Weasleyovský svetr.

O pět minut později už stáli u Harryho dveří.

„Jak ses tam...?“ začal Harry, když odříkával heslo, aby se dostali dovnitř.

„Minerva,“ odpověděl Severus a Harry se usmál.

Na stole nebyl žádný výmluvný balíček a ty pod stromečkem byly zcela jasně určené dětem. Kotě mňoukalo ze svého pelíšku na pohovce a protahovalo si zádička. Harry se rychle rozhlédl po svém bytě a pak se otočil na Severuse, který zůstal stát u dveří. Muž kývl směrem ke knihovně.

Harryho pohled přeběhl k policičce, v tváři nečitelný výraz, když zamířil ke stěně a přitiskl ruku na hřbety svazků knih.

„Moje knihy...“ vydechl. Severus si pomyslel, že bylo na jeho reakci něco divného a nuceného, než pochopil, že Harry ještě neví, že toho tam bylo daleko víc, než jen obaly.

Obrátil se na Severuse s úsměvem na tváři. „Hermiona pomohla?“ zeptal se.

„Trochu,“ odpověděl Severus. „Znala některé tituly lépe.“

Harry se vrátil pohledem ke knihám a pak zpět k Severusovi. „Tohle je neuvěřitelné, Severusi. Ale jak jsi...?“

Severus se usmál. „Toho dne, kdy byl Albus nemocný, a Poppy mě donutila, abych se o tebe postaral. Měl jsem pak šanci prostudovat tvou knihovnu, zatímco jsi spal.“

Harryho rysy ztuhly. Pomalu se otočil zpátky ke knihám, natáhl se a vyňal *Zůstaňte vysocí i ve společnosti obrů*. Otevřel ji na přední straně a našel tam povědomou obálku. Znovu ji zavřel a natáhl se pro druhou knihu. „Arthur,“ zašeptal, když uložil *Všechny mudlovské předměty vedle Zůstaňte vysocí*.

„Neslibuji, že jsem našel ty knihy všechny. Mohl jsem jen hádat. A ohledně některých obsahů... byl jsem odkázaný na běžně dostupné britské kouzelnické zdroje...“

Ale Harry se nezdál, že by poslouchal. Vyjímal další knihy a zatímco jeho prsty přecházely po obalech a otvíraly je, volal je jmény, namísto názvy. „Neville... Fred a George... Hermiona... Brumbál... Sirius... Remus...”

„Udělal jsem pro tebe i seznam odkazů,” vysvětloval dál Severus, jehož nervozita se projevovala tím víc, jak Harry pokračoval. „V případě, že jsem se s některými knihami zmýlil...”

„Severus...” Harry právě svíral *Lektvary nejmocnější*. Otevřel je, aby zkontroloval obálku a zase je zavřel a opatrně umístil do poličky.

A pak už zamířil přímo k Severusovi, lehce kulhaje, jako vždycky, ale s jasným záměrem a odhodláním, které se zdálo netypické pro Harryho, kterého Severus v poslední době znával. Zastavil se před Severusem, natáhl se, aby mu dal jednu ruku na rameno, druhou na temeno hlavy, a pak už ho líbal, horký, vlhký dech ho pošimral na hrdle, líbal ho nejprve tvrdošjně svými rty, pak odhodlaně zapojil jazyk, protlačil se do jeho úst a protančil přes zuby, ochutnával, hladil. Ruka na jeho krku se zpevnila, když Severus pustil z hlavy své překvapení a začal mu polibek oplácet, znaje pouze požitek, touhu po Harrym. Jeho ruka se sama o sobě přesunula, až spočívala na Harryho boku, a když Harry prohloubil polibek, otočil je a přitáhl si Harryho ještě těsněji k sobě. Ale Harry přesunul své rty níž, až do jamky na Severusově hrdle, zatímco Severus našel své ruce zapletené v Harryho vlasech, když se náhle ozval hlas... celkem nečekaný hlas... volající z kuchyně.

„Harry? Jsi tu?”

„Ron...” zahuhlal Harry, jen lehce se odtahuje od Severuse, aby mohl pronést to slovo, než se jeho rty posunuly na koutek Severusových úst.

„Jsi tady, kámo? Mamka se ptala, kam ses ztratil. Nevadí, když jí to povím?”

„Běž pryč, Rone!” zvolal Harry napůl se smíchem, než přitiskl ještě stále vyděšeného Severuse ke zdi. „A nechod' sem, pokud nechceš vidět Severuse ve weasleyovském svetru.”

Severus na Harryho zazíral s hrůzou vepsanou ve tváři.

„Oni to vědí?” zasyčel. Ukázal Harrymu, zač je toho loket a přetočil je, takže to byl teď Harry, kdo byl přitisknutý ke zdi se Severusovýmá rukama na svých, přišpendlených na stěně u jeho hlavy.

Z kuchyně se ozval smích a zvuk otevírající skříně.

„Tak dobře. Beru s sebou skotskou. Vrátiš se ještě dneska v noci?”

Severus našel své oči zaklesnuté v těch Harryho, otázku vepsanou přímo v nich a možná i prosbu. Koutek úst se mu stočil vzhůru.

„Ne, Rone... nemyslím,“ zvolal chraplavě Harry, když Severusova ruka proklouzla pod jeho svetr a začala mapovat jeho břicho. „Řekni Moly... och... že si pro děti přijdu ráno...“

„Hermiona posílá pozdravy... vám oběma,“ odpověděl zvesela Ron a s posledním uchechtnutím a zahučením plamenů v kuchyňském krbu byl pryč.

„Máte co vysvětlovat, pane Pottere.“ Severusův hlas se zdál Harryho uším nízce položený, když rukou pokračoval přes Harryho břicho a hrud', a vydobyl si tak od mladšího muže zasténání.

„Později,“ zaúpěl Harry, než se pokusil na svého samozvaného milence usmát.

„Kdo ještě ví, kde jsi, Harry?“ zeptal se, ústy se dotýkaje Harryho ušního lalůčku. Druhý muž znovu zanaříkal a pokusil se osvobodit své ruce, ale Severus je stlačil silněji. „Kdo?“

„Ron... a Hermiona. To jsou všichni...“

„A co přesně vědí?“ Severusův hlas ještě o stupínek klesl. Přitulil se k jemné, obnažené pokožce krku, když Harry zvrátil hlavu dozadu do zdi.

„Hermiona to vždycky věděla...“ zašeptal Harry, když nakonec osvobodil jednu ruku a vtrhl pod Severusův svetr, obtáčeje ji kolem jeho zad, aby ho mohl pohlédit po bledé pokožce.

Ale Severus zvedl hlavu a pohlédl na svého vězně. Harry využil šance a uvolnil i druhou ruku, aby ji znovu zapletl do lektvaristových vlasů.

„A Ron na to přišel po tom požáru,“ dodal Harry, velmi tiše, než stáhl svého vyplašeného milence dolů pro další polibek.

Severusovi se zatočila hlava, když dovolil Harrymu, aby prozkoumal jeho ústa. Ten odpovídal bez přemýšlení, rukama se propracoval pod zelený svetr a znovu si ho přitáhl blíž.

„Proč tak dlouho?“ vydechl Severus, jakmile se Harryho ruce propíjžily pod pásek jeho kalhot, hladící, hnětoucí jemné svaly.

„Nebylo to tak, že bys po mě přímo skočil,“ zalapal Harry po dechu.

„Musíš chápat,“ pronesl Severus, než uchopil spodek Harryho svetru a přetáhl mu ho přes hlavu. Pak ho upustil na podlahu a přesunul své ruce na zapínání Harryho kalhot. „Že jsi potřeboval čas...“ Poté zaváhal, sice jen na vteřinu, s pohledem upřeným na ostrou jizvu táhnoucí se od pasu Harryho džinsů, ale ta pauza byla dost dlouhá, aby si toho Harry všiml.

„Říkal jsem, že jsou ošklivé,“ prohlásil tiše, zatímco se jeho ruce znovu rozeběhly pod Severusův svetr, pasoucí se na starých vyvýšených jizvách na zádech jeho milence.

Ale Severus ladně padl na kolena, s jednou paží obtočenou kolem Harryho boků, druhou obkresluje dlouhou jizvu, než ji nahradil rty a začal otevřenými ústy pokrývat polibky jemnou pokožku mezi jeho pupkem a kyčlí. Harry se zachvěl a zdálo se, jako by se rozpustil ve zdi, tichý sten mu unikl ze rtů. Severus ho objal oběma rukama, tvář přitiskl na jeho hřejivé břicho a majetnický se otřel o vybouleninu na jeho kalhotách. Harry instinktivně vyrazil vpřed, než nechal své nohy klesnout a svezl se po stěně dolů, až seděl na podlaze. Zelené a černé oči se na vteřinu zaklesly do sebe, a pak se Harry vymrštil na Severuse a srazil ho dozadu.

A Severus vzpomínal. Vzpomínal na pocit hladké kůže pod rukama. Na dotek ztěžklých vlasů. Ta tíha na něm byla daleko větší, než si pamatoval, vlasy delší, *potřeba* dokonce ještě naléhavější, protože to byla potřeba lety potlačovaná. Zavyl, popadl Harryho za boky a vyklenul se přesně ve chvíli, kdy se Harry přitiskl dolů a lehce na linii jeho krku.

„Chci tě,“ vydechl Severus Harrymu do vlasů. Jeho ruce putovaly kolem boků mladšího muže, než ho sevřely za zadek a přitáhly ještě blíže. Zasténal, neschopen potlačit ten zvuk a pokusil se Harryho přetočit pod sebe, ale muž se prsty zaryl do jeho kolen a udržel ho na místě, přesouvaje se ústy od rtů ke krku a k uchu, pokládaje polibky na reliéf jizev i hladkou kůži. Severus odpovídal vyrážením vzhůru, váha na něm byla sice uspokojujivá, ale on toužil všude cítit kůži na kůži. Zatápal mezi jejich těly po knoflíku Harryho džinsů a rozepnul je spíše náhodně, než ze zkušenosti.

„Je to přesně takové, jak si pamatuju,“ vydechl mu Harry do ucha. *Té noci*, týden před soudním procesem. *Té noci*, kdy Severus krvácel, jak mlátil rukou o stěnu, a Harry se ho pokoušel zastavit tím, že vklouznul mezi zeď a Severuse, kdy to skončilo tak, že Harryho zasáhl rovněž, zasáhl ho a pak na něj spadl, plačící, zatímco ho Harry držel. *Té noci*, kdy Harryho mumlavé utěšování přešlo do sténání, když Severusovy oschly slzy a jeho ústa, zanořená v ohybu Harryho krku, poprvé ochutnala kůži pod sebou a poté uchopila jeho ušní lalůček, než se rty setkaly s druhými a naléhavá potřeba *cítit*, cítit cokoliv mimo bolest a ztrátu a strach, je oba přemohla.

„Je to lepší,“ vydechl Severus, když se Harryho ústa přesunula níž, dech horký a vlhký proti jemné kůži Severusova břicha.

„Jo, žádný Voldemort,“ zasmál se Harry. „A žádné viteály, žádná proroctví, žádný proces...“ povzdechl si, jazykem cestuje po Severusově pupku, hlavu odloženou na teplém břichu. „A žádná lítost... vůbec žádná lítost...“

Kapitola 8 - Epilog

Pokud byly roky laskavé k Harrymu Potterovi, pak byly dvojnásob laskavé k Severusi Snapeovi. On a Harry vklouznuli do společného vztahu bez zbytečného povyku či famfár a Weasleyovi je přijali bez negativních komentářů nebo stížností. Děti bylo snadné přesvědčit, radostně přešly od strejdy Severuse

k tatínku Severusovi a nakonec, k Severusově zlosti, se ujednotily na oslovení taťka. Když bylo Lily šest, přidala rodina Potter-Snape do svého výčtu díky laskavé pomoci Hermiony, která obstarala náhradní matku, ještě dceru, a o dva roky později syna, těsně předtím, než Albus nastoupil do Bradavic.

Rodina to bylo jen sotva obvyklá a nikoho nepřekvapilo, když Severus odešel do svého domku v Prasinkách, aby jej přestavěl a mohl v něm vychovávat děti a pokračovat v lektvarovém výzkumu. A zatímco Harry a Severus nikdy neprobírali, kdo byl otcem kterého dítěte, byly Madelininy oči tmavé jako noc a hedvábné černé vlasy jasnou známkou jejího biologického otce, stejně jako zelené oči miminka Willa.

Prvního září, za mlžného rána schylujícího se k podzimu, zatímco se mudlovští Londýňané dočítali o narození budoucího krále princí a princezně waleské, kouzelníci a čarodějky setrvávající na nádraží King's Cross na nástupišti 9¾, čekající na bradavický expres, zjistili z Denního věštce, že se Harry Potter pro tento rok stane zástupcem ředitele Bradavic a v lednu bude povýšen na ředitele, v návaznosti na blížící se odchod Minervy McGonagallové do důchodu. Někteří od svých novin zvedli hlavu, aby zahlédli rodinu Potter-Snapeovou na nástupišti. Draco Malfoy zamyšleně složil noviny do kapsy, hledě přes nástupiště na dva muže, kteří nejvíce ovlivnili směr jeho života. Harry právě klečel před menším z chlapců, tím, který se mu tak moc podobal, držel ho za ramena a promlouval k němu, než ho sevřel v náruči. Starší chlapec, zuřivá kombinace Weasleyové a Pottera s rozčuchanými kaštanovými vlasy a světle hnědýma očima, držel malou holčičku, které mohly být tak tři roky, a se zkušeností sobě vlastní s ní pohupoval. Dítě zachytilo Dracův pohled, zatímco žvýkalo křídlo opotřebovaného dráčka plyšáčka a Draco byl náhle lapen černýma onyxovými očima, tak podobnými těm jejího otce. Severus předal miminko, které držel, Harrymu, než se sám sklonil k chlapci. Harrymu se kolem nohou přehnal rudovlasá dívčina s další rudovlasou v závěsu a Harry se usadil na nástupiště a převzal si od nejstaršího syna dívenku, aby tak mohla posedět na jeho klíně spolu s miminkem. Draco se díval, jak budoucí bradavický student zavěsil ruce kolem Severusova krku. Severus se pak postavil, zvedl ho do výše a pevně ho objal. Když se otočil, zjistil, že na něj Draco zírá a na moment, jen na moment se koutek jeho úst zvedl do úsměvu.

Pak zaznělo: „Nastupovat,“ a Draco se spěšně obrátil ke své ženě a synovi. Když Draco nečekaně klesl na jedno koleno, aby se dostal na synovu úroveň, Severus položil Albuse na zem, neochotně ho nechal jít a dítě hlučně nastoupilo do vlaku, snaže se držet se svým bratrem a bratranci. Vedle Severuse zvedl Ron Weasley čtyřletou Miles na ramena, a zatímco se Hermiona pokoušela zabránit Lily a Hugovi, aby se rozutekli, Maddie se snažila sešplhat Harrymu z klína a být vyzdvižena do Severusovi náruče, dožadujíc se jízdy vlakem rovněž.

O chvíli později už stál Severus Snape na nástupišti 9¾, tříletá dcera mu seděla na ramenou, své drobné, záhřevné ruce uhnížděné pod jeho bradou. Vedle něj ho napodoboval o několik centimetrů vyšší zrzek s kučeravým hnědovlasým chlapem, ukazujícím na šarlatový motor lokomotivy. Mávali na vlak, který v páře opouštěl nádraží, zastavujíc se teprve, až byl i poslední vagon z dohledu.

„Tak pojdte, pane zástupce ředitele,“ prohlásil Severus, položil Maddie s plácnutím přes zadek dolů a vytáhl Harryho na nohy. Oba zdvořile kývli na Draca a jeho ženu, kteří právě procházeli kolem a vypadali upjatě a osamoceně bez svého syna. Severus pomohl Harrymu srovnat rovnováhu, dokud se jeho nemocná noha neuzpůsobila nastalé poloze, a pak mu pomohl umístit Willa do kočárku a upravit kolem něj záhřevnou vložku.

„Pospěš, taťko!“ vyjekla Lily, berouc ho za volnou ruku. „Nesmíme přece zmeškat zařazování! James si je jistý, že Al půjde rovnou do Zmijozelu, ale já sázím na Nebelvír...“ Její hlas se vytrácel, když se obě rodiny připojily k davu, který mířil k místnosti s letaxem a přemístovacím bodům za bariérou.

O mnoho hodin později, když už společně leželi v postel, vyčerpaní po dlouhém a únavném dni, Harry znovu zavrtěl hlavou.

„Mrzimor! A Scorpius Malfoy s ním!“

Severus se zasmál. „Jsem si jistý, že se přes to Malfoyovi přenesou... nakonec. Třebaže si Malfoyovi a ostatní čistokrevní tak moc cení věrnosti, jistě nečekali, že jejich děti skončí v Mrzimoru. A ohledně Albuse, musel jsi předvídat, že to přijde, Harry. Al může být odvážný a chytrý a mazaný, ale je především věrný. Tvoje dcery, jak víš, půjdou obě do Zmijozelu, takže se obávám, že budeš muset počkat až na Willa, abys měl šanci na dalšího nebelvíra.“

Harry obrátil oči v sloup. Nehodlal se dohadovat o dívkách – byl si jistý, že Severuse měl ohledně Lily pravdu, ale stále byl ve svých domněnkách opatrný, pokud se týkalo Maddy. „Jsem jen rád, že je Al šťastný.“ Vybavil si široký úsměv na Albusově tváři, když klobouk po poměrně dlouhé době, kterou strávil na jeho hlavě, ohlásil svou volbu. Tleskání a jásot, který vzešel od mrzimorských, byl téměř odzbrojující. Moudrý klobouk pak ještě zařadil Rose Weasleyovou do Havraspáru. Což nebylo žádné překvapení.

Harry zazíval, přitulil se k Severusově boku a v minutě usnul.

Severus se natáhl, aby zkontroloval Willa, který stále spal ve své postýlce, a dobře ho přikryl. Pak ještě řádně zakouzčil ohřívací lahev na nočním stolku, aby se mléko nezkazilo. Poblíž chlapcovy nožičky odpočíval červenozlatý plyšový fénix, a tak ho sebral a uložil vedle lahvičky. A poté se uvelebil, jak to dělal většinu nocí, aby se na okamžik zaposlouchal do ticha domu. Palačinka, maguáří kotě, které věnoval Lily před pěti lety, kýchla ze svého vyhřátého místa u jejich nohou.

„Nox,“ zašeptal Severus, spokojený, že je vše, jak má být. Když světla zhasla, políbil jizvu ve tvaru blesku na Harryho čele, a pak se rty otřel o novou jizvu připomínající eL na jeho rameni, kterou si způsobil během nedávného přátelského zápasu famfrpálu u Weasleyových. Vylovil svůj polštář, který si Harry opětovně uzurpoval pro sebe, objal spícího zástupce ředitele pažemi, zavřel oči a se šťastným povzdechem ho následoval do mírumilovného spánku.